

Ey Sevgili Muallim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ekim 2023

Suçlu bir sözcüğüm, sevgili Muallim:

Suç arz eden bir yenilgiyim ben aşkın atan şafağında saklı hüviyetim ve tesirli döndüğüm yeminlerim...
Kıtalar aştım da yazdım onca şiiri ama yetmedi...

Kıtalar aştım coğrafyaların ve düşman toprakların hüviyetini yok saydım hürriyetim zaten çalınmış bir minvaldi...

Gecenin nesrinde yol aldım bilemedim asla bilemedim gecenin bir şiire binlerce şiire tekabül ettiğini...
Öznenle ihya oldu özlemim.

Öldüm defalarca mil çekilmiş gözlerinde kirliliğin nidaların masumiyetini semirdi günbegün:

Bin yaşında bir çocuk olsam da ne yaşın ne yasın önemi vardı ve masum kalmayı başardım yürüdüğüm yorgun yolların önüne diz çöktüm yetmedi...

Yetindim ama yatıya kalan hüznle.

Muallime idim bir zamanlar ve münafık gölgelere rest çektiğim.

Ne çok talebem vardı aynı zamanda ben de talebeydim en başta senin özgüveninle yerleşik bir minvalde köpürdü duygularım.

Saldım kendimi.

Saltanatında miskinliğin gök kubbe henüz çağırılmazken ismimi...

Ben lal idim:

Arzı endam eden sessizlik içime kapandığım kozamın dahi istimlak edildiği ve sınırlarımın ihlal...

İhmal edilmiş bir yürek saklıydı içimde yürek yemedim ama çalındı yüreğim çanlar çaldı bense kulağım ezan sesinde rücu ettiğim kadar aslıma rükû ettiğim her imsak vakti recim edildiğim masumiyetimi kundaklanmış saf yanım sığındığım İlahi Adaleti hep savundum bir ömür boyunca ve kim olursa olsun hakkımın yendiği soytarı mısralarda sindim ve sığındım ve sağalttım acılarımı:

Komik idi öncesinde lakabım.

Mahlası olmayan yaralı maralı bir şair idim halen de öyle ve şiarım iken aşk lebi derya gökdelenlerde yaşamadım mabedimdi uzak gözlerden ve muadilim idi aşk esefle söylenenlerden değildim verilen her kanun hükmünde kararname ve tabi olduğum kanunlar ben rengi beyaz bir imge idim Tarlabası'nda belki de bir kıyametin öncüsü halk pazarında ben tedirgin bir seda idim semada saklı ruhumla bedenime ettiğim eziyet ve kaç senemi aç biilaç geçirdim...

Yaşım henüz on iki ve uzun yıllar süren bir oruca meylettim yeter ki kabul göreyim Allah katında.

Bilinmezmin minvalidir yüreğim serptiğim tohum misali semiren masumiyetim...

Ben yalnız kalmış topraklarda açan bir çiçek...

Ben yolsuz kalmış mehtabın çevresinde dolanan kâh bir yıldız kâh bir dilek.

Kırmızı saçlarıma henüz yağmamışken kar ve mefkûresi hüznün damıttığım kadar kendimi demlendiğim cümlelerde uzağında zulmün mazlum yüreğimle kâh taçlandığım kâh taşlandığım...

Bilinmeze gark ederken ve kendimi çoktan kaybetmişken bilemedim de bu uzun süreli olacağını...

Kıtarlar aştım yetmedi.
Çıtamı yükselttim acıma nüksetmedi.
Rengimle boyadım yeri göğü tutuklu yüreğimde saklı bir servet aslına rücu etmedi.
Bir milat iken çocukluğum.
Ve genç kızlığa adım attığımda ergen ruhuma dadanan alıcı kuşlar zehretti bana hayatı.
Genç irisi bir çocuktum.
Kaza eseri değil suç unsuru hiç değil meylettiğim sonsuzluk ki yüreği pürü pak sözcükleri akça pakça ve yürüdüğüm yolda nice zılgıt yedim ve aç kalmaya yemin edip su dahi içmeyi reddettiğim bir kuraklıkta hali hazırda gonca olup açmaya biat ettiğim ben ki çocuk yaşında Allah yolunda hep sevdim de evreni.
Çat kapı gelmişken siz, sevgili Muallim...
Çalakalem yazdığımın ilk günleri.
Çatalı sesinde iblisin meleklere meylettiğim kadar hüznü mintanım bildiğim seyrelmiş saçları kaderin azık bildiğim şiiri besin bilip kendimi ihya ettiğim.
Hazır ol da yaşamışken bir ömür haz etmediğim yalan...
Haznemde saklı nemli duygular.
Hazinemse sevgim ve iman gücüm ve serildiğim topraklar...
Firakım.
Fırarım.
Yorgun yolların yolcusu.
Yatak döşek yattığım değil tek ayakta ceza çektğim.
Ne tükürdüğümü yaladım ne sitem ettim.
Doğru idi kiblem.
Dürüstlükse taviz vermediğim.
Endamlı hüznüm ve hız kesmeyen hayallerim.
Revnağ idi acılar.
Rehavet yüklü sonbahar.
Silikti ayak izim kalemimse parmak izim...
Seyyah duygular meddücezri evrenin.
Seferisi olduğum yalnızlık ve kimse ağzıma bir parmak bal çalan.
Arı idim.
Öyle ki iğnemi kendime batırdım.
Ar'ımdı şiar edindiğim...
Öylesine arı öylesine duru bir teamül ki zemherilerde dahi solmadığım yakuttan gözleri aşkın yandan çarklı ada vapuru ve ölüme çeyrek kala kabul gören dualarım.
Sınandığım kadar sığamazken kabıma.
Genç yaşında uğradığım zulüm ve yıllarımı aç geçirdiğim yetmezmiş gibi acıyla recim edildiğim bir gün dahi gocunmadım bir gün dahi şikâyet etmedim ve yirmili yaşlarımda çırpı bacaklarımla adımladığım amfiler yetmedi gezindiğim uzak ülkeler ruhumla tavaf ettiğim evrenin ve aşkın müdavimi yaralı bir ceylan olmanın hikmeti ise hızlıca koştüğüm öncelikle kabrim ve yüce Rabbin lütfu kendimi emsalsiz bir

sofrada bulduğum kadar tutulan nutkumun ve dilimin çözüldüğü şükre doymadığım kadar dünyanın malında mülkünde de gözümün olmadığı...

Ey, sevgili Muallim mademki açtım içimi size deryalar aştığım gibi sular seller gibi akıp da kurak toprakları sulak arazilere dönüştürdüğüm ve işte yüce Mevla bana yeniden yaşama şansı ve hakkı vermişken sizi sevme yürekliliği ile meylettiğim dünümden arakladığım birkaç paragrafla şerh düştüm güne yaralı dünümü yamalı kalbime belki de kalemimdir yüreğimin kalp pili ve kalıbımı basarım ki sonu yoktur bu sevgimin...

Meylettiğim bu minvalde.

Kendimi men ettiğim kadar cihandan.

Rengimle haiz olduğum şu sevdalı ebemkuşağına ektiğim tohumlar vasıtasıyla açan şiirlerim açan çiçeklerim...

Ey, sevgili Muallim mademki açtım içimi size deryalar aştığım gibi sular seller gibi akıp da kurak toprakları sulak arazilere dönüştürdüğüm ve işte yüce Mevla bana yeniden yaşama şansı ve hakkı vermişken sizi sevme yürekliliği ile meylettiğim dünümden arakladığım birkaç paragrafla şerh düştüm güne yaralı dünümü yamalı kalbime belki de kalemimdir yüreğimin kalp pili ve kalıbımı basarım ki sonu yoktur bu sevgimin...